

SİBEL K. TÜRKER
*Aşk'ın
Kalplerimizdeki
Mutat
Yolculuğu*

SİBEL K. TÜRKER
AŞK'IN
KALPLERİMİZDEKİ
MUTAT YOLCULUĞU

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Faruk Duman

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1942-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

SİBEL K. TÜRKER
AŞK'IN
KALPLERİMİZDEKİ
MUTAT YOLCULUĞU

ÖYKÜ

♥can

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *Kalp Yazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü) ve *Ağula* (2007, Haldun Taner Öykü Ödülü); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010) ve *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012; Yunus Nadi Roman Ödülü, Duygu Asena Roman Ödülü) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi.

İçindekiler

İç Deniz	11
Ah	17
Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu	25
M(ünzevi) 19	37
Nöbetçi	45
Ev Arkadaşı	55
Kalpsizin Biri	69
Zaman'da	79
Kara Çarşafı	89
Tepetaklak	101
Seni Yazacağım Galiba	115
Onlar	123
Rüya Kaçakçısı	135
Tiryak	145

İÇ DENİZ

Ankara'nın denizi sakin, her zaman sanki biraz puslu gökyüzü renginde, şaşırtıcı ölçüde duru ve dingin bir iç denizdir. Bu denizin ne zaman ve nasıl var olduğunu bilmiyorum. Paleontolojik bilgilerden, kaç milyon yıl önce oluştuğundan, uzayıp giden bu bozkırın ortasında doğanın hangi mucizesiyle var olabildiğinden habersizim. Ola ki, büyük bir göktaşının Ankara semalarından bir ateş topu gibi süzülerek dinazorların şaşkın bakışları altında bütün yerküreyi şiddetle sarsan bir düşüşle bu topraklarda kendi çapında dev bir oyuk oluşturduğu yerde, durmaksızın yağan yağmur suları birikmiş, binlerce yıl sonra sayısı hızla azalan dinozorlar bu denizde yüzüp son demlerinde mutlu mesut olabilmıştır. Fakat aklıma hemen şu soru geliyor: Bu mutlu dinozorların nesli neden tükendi o zaman? Gerçekten araştırma gerektiren bir konu bu. Neyse... Denizimizin hangi tür canlılara ev sahipliği yaptığını, kimsenin görmediği ama varlığından da kuşku duymadığı efsaneleşen bir canavarı olup olmadığını, her sabah gün henüz doğmamışken rüyalardakine benzer bir sisin içinde varla yok arası belirsizlikte salınan teknelerin ve bu teknelerle açılan hüznü yüzlü, kavruk balıkçıların bu denizden hangi balıkları avladığını da bilmiyorum. Çünkü bu denizden çıkan hiçbir balık türünü

tatmadım. Etyemez olduğum filan da sanılmasın; Marmara barbunuyla Karadeniz barbunu arasındaki farkı balığın gözünden tanırım. Çarşı pazardaki balık tezgâhlarında bugüne dek bu denizden çıkan bir balık görmemiş olduğumdan, denizimizin balıksız olduğuna karar verdim. Biraz garip ama böyle. Ya da tam tersine deniz balık kaynıyor ama tutabilen yok. Emin değilim. Şehrimizde bu konu üzerine kafa yoran, merak eden biriyle de karşılaşmadım. Bu durumda hem tekneler hem de balıkçılar hayal ürünü şeylere dönüşüyorlar. Ama ben, onların var olduklarını biliyorum. Nereden dersenez, zamanında bir balıkçı tanımıştım. Teknesinin battığını söylüyordu durmadan, kolunu arsız bir köpeğe kaptırmış gibi geride tutarak buğulu maviliğin ortasında belirsiz bir yerleri işaret ediyordu. Bunu yaparken de sırtını maviye dönmüş, küskün gözlerini yüzüme dikmişti. Dediğine göre, teknenin ismi Suzinak'tı. Ne anlama geldiğini sorduğumda gülümsemekle yetinmişti. Ağları kesiyordu elindeki makasla. Ürküp arkama bakmadan kaçmıştım. İşte öyle... Kaldı ki ne ben ne de tanıdığım hiç kimse bugüne kadar bu denizin karaya boynuz şeklinde zarif bir girinti yaptığı yerde kurulmuş bulunan tarihî Falaka Köprüsü'nden olta atıp da bir şey yakalamıştır. Neden diye soracak olursanız bilmiyorum, derim. Ankara insanının denize olan bu ilgisizliği ve daha da fenası o yokmuş gibi davranmaları tarihe geçecek ölçüde ilginç bir vakadır. Tarih demişken, bu topraklarda yaşamış hiçbir medeniyetin de denizimize itibar etmediği anlaşılıyor. Adını andığım viran durumdaki tek köprünün de kimler tarafından, hangi tarihte yapılmış olduğu konusunda elimizde bir bilgi bulunmamakta. Ankara'nın denizi her yönüyle tam bir muammaya dönüşüyor böylelikle. Oysaki her deniz gibi biraz mavi, her deniz gibi, delice olmasa da gelgitleri, dalgaları, beyaz köpükleri var, ne göl-

ler kadar çabucak keşfedilebilir küçüklükte ne de açık denizler kadar ürkütücü. Hatta uzunca bakıldığında yeknesak düzlüğüyle buğulu bir ovayı andırarak gözleri yanıltıyor. Neden sürekli yokmuş gibi davranılıyor öyleyse? Belki de denizimize hep ova muamelesi yapılagelmiştir. Hatta arpa buğday bile ekilmiş olabilir geçmişte. Mahsul alınamayınca da şehir insanı bu kısır ovaya sırtını dönmüştür. Gerçekten bilemiyorum. Bu konuda yedi göbektir buralı olan büyüklerimden bir hikâyeye dinlemediğim gibi; büyüklerin hikâyelerinden vazgeçerek kendi hikâyelerine merak salan gençlerden de herhangi bir şey işitmedim. Doğrusu, yazdıkça işin garipliğinin farkına varıyorum. Yazmak insanı hayrete düşürüyor. Mesela, arkadaşlar birbirleriyle buluşmak için deniz kenarında konumlanmış salaş birkaç kahveden birini seçmezler hiçbir zaman. Neden? Buna verilecek bir cevabım yok. Ayrıca bu satırları yazana değin ben de sormamıştım kendime. Sevgililer Anakent Belediyesi tarafından sanki görev icabı konulmuş kimsesiz banklarda el ele oturup somut bir belirsizliğe çivilenmiş ufku seyretmezler, kimse güneşi bu kısıtlı ama derin denizin içinde batırmamıştır, sahildeki tek tük balık lokantası da yaz kış sinek avlar. Ticari olarak imkânsız bir şey ama bazı müesseseler iş yapmadan da ayakta kalabiliyor. Buna inancın zaferi demek mümkün. Size tuhaf gelecek biliyorum ama Ankara'da emlak fiyatları da denize göre oluşmamıştır. Yani gazetelerin Ankara sayfalarında "deniz manzaralı satılık-kiralık ev" ilanı görebilmek imkânsızdır. Konut sektörü bu psikolojiden etkilenerek yatırımlarını, Ankara tipik bir kara kentiymiş gibi geliştirmektedir. Denizimizin çevresinde değil konut, gecekondular hatta baraka bulmak bile imkânsızdır. Bu neden böyledir? Dağ, taş, tepe evlerle dolmuşken, kentimizin zenginleri o çok büyük villalarına çok büyük havuzlar inşa ettirirken; hatta ve hat-

ta evsiz insanlar, şehrin gürültülü, kirli göbeğinde karton kutularının içine iki büklüm sığışırken neden güzelim deniz hesaba katılmaz, inanın ben de anlamıyorum. Hatta kente tepeden bakıldığında bütün bu çirkin, birbiri üstüne yığılmaktan boğulmuş yapılaşmanın denize sırtını, dağ ve tepelere ise yüzünü dönerek oluştuğunu görmek hiç de zor değildir. Bu anlamda Ankara, kıyı şehirleri içinde, su kenarına kurulmayan dünyadaki tek örnektir. Bu konuda tarihsel, mimari, sosyolojik, psikolojik ve hatta ideolojik araştırmalar yapıldı mı, kaç cilt kitap yazıldı; bunu da bilemiyorum. Meraksızlığım tipik kara insanının tavrıdır. Gömülmüş şeylerin, üzeri örtülmüş şeylerin, belki de mezarların meraksızlığı... Neyse, konumuza dönelim. Deniz havası almak diye bir davranış biçimi ise kentimizde asla oluşmamıştır. Yaz akşamlarında çekirdeklerini alarak gezintiye çıkan aileleri tatlı dalgalarıyla avutan, onlara hayatın tasalarını unutturuveren, tatlı tatlı esen rüzgârıyla sıcağı defedip gönüllere ferahlık veren, mehtabın bir gümüş top gibi parladığı, yürekten kopup gelen eski ve içli bir şarkının taşlarının arasından sekerek sularına karıştığı... Hayır hayır.. Bu Ankara'nın denizi değildir. Sanırım okuduğum birkaç kitaptan aptalca etkilenerik şairane cümleler kurmaya çalıştım. Tahayyül ettiğim denizler, olsa olsa başka ve tüm dünyaca tanınan şehirlerimizin, güzelliğini denizden alarak yine ona veren kentlerimizin denizidir. O denizler dertsiz, ufku ve şansu açık başka tür denizlerdir. Yabancı gemileri güleç bir ev sahibi gibi ağırılar, onların uzun yolculuklarının macerasını dinler, biraz sıkıldıklarını anlar anlamaz onları içinden bambaşka sulara geçiriverir, böylelikle dünyanın tüm kokusunu, renk ve neşesini tadarlar. Köhne yalılarının dibinde hatıraların saklanarak bizi durmaksızın çağırıldığı, gün ışığınca ortadan kayboluveren hayaletlerin, ertesi gece söz verdikleri gibi sessizce

ortaya çıktığı, yaşayanlarla yaşamayanların ortak, sonsuz denizleri. Ankara'nınki öyle mi ama... Bir iç denizin kaderi sıkıcı ve kapalı olmaktır.

Deniz havası diyorduk... Hatta emekli karıkocalar, hasta veya yaşlı olanlar doktor tavsiyesiyle apar topar kıyı kentlerine göçer, –bunların içinde emekli ikramiyeleriyle ya da buradaki evini satıp da yazlık sitelerden birinden ev alanlar çoğunluktadır– orada sağlıklı ve mutlu bir hayata merhaba, derler. Kalp hastası olan babaannemden örnek verecek olursam, bütün yaşlılık zamanları onu bir kerecik bile “denize götürüp de bir deniz havası aldırmayan” oğulları ve gelinleri; hatta torunlarına sitemle geçmiş, “Beni denizi olan bir yere gömün,” vasiyeti ise görmezden gelinerek ülkenin daha da iç bir kesiminde yer alan ana yurdunun çorak toprağına defnedilmiştir. Ankara'da bu türden pek çok küskün ihtiyarın yaşadığına da eminim ayrıca. Bunu ben, karşı konulmaz bir toprak duygusuna ve denizimizin ölçülülüğüne ve zayıflığına karşın toprağın kısır ama baktıkça çoklaşan varlığına bağlıyorum. Belki de sadece bir güven duygusudur bu ruh halinin adı. Bu şehrin insanı denizine değil, karasına güvenir. Yani demem o ki, Ankaralı, bu güzelim denizi sanki bir hayalmişçesine görmezden gelirken toprağı hayatının ana gerçekliği olarak benimsemiştir. Benim içinse o; sessiz, başka hiçbir su kanalından beslenmeyen ve başka hiçbir denizle de buluşmayacak olan gizli, bağısız, kendi içinde yaşayan, taşmayan ama çekilmeyen bir denizdir.

Durum böyle olunca vapur seferleri de gerçekleşmiyor ne yazık ki... Ben şahsen bu yaşıma kadar karşı kıyıya geçme ihtiyacı duymadım. Burada kimse duymamıştır çünkü buna gerek yok. Karşı kıyıda gidilecek bir yer yok. Oraya geçen birini de şu yaşıma dek tanımadım. Oysa ki karşı kıyılarda bir şey olur, olmalı, değil mi? Hep

hayalimdir, bacasından kara dumanlar tüten Ankara vapurunun güvertesinde oturup martıları izlerken demli bir çay içmek. Deniz herkese, her Őeye sinmiŐ. Őehrimizin asık yzly insanları birden çocuklar gibi mutlulukla, neŐyle dolup taŐmıŐ...

Bu satırları sıcak bir yaz gecesinde, balkonumda yazıyorum. Şehir, yatağına uzanmıŐ ama uykusu gelmemiŐ biri gibi bütün ıŐıklarıyla, ıŐıkların durmaksızın göz kırpıŐlarıyla karanlığa karşı direniyor sanki. Denizi göremiyorum ama tepemize bir demir yumruk gibi inmiŐ bu bunaltıcı gecenin içinde o serin, hafif, uçucu kokusunu duyar gibiyim. Kendi kendine kıpırdanıyor sanki. Orada, hep orada duruyor ve ne garip, bütün ilgisizliğimize karşın bize ksmyor. Tek korkum bu korkunç sıcakların onu buharlaŐtırıp kurutuvereceği. Bir gün böyle bir Şey olursa kaç kiŐinin umurunda olur acaba? Fakat Őunu da düŐünüyorum iyimserlikle. Yetenekli belediye baŐkanı-mız böyle bir duruma asla izin vermez, ne yapıp eder bir yolunu bulur, onu kanallarla başka bir denize bağlar. Ya da ne bileyim,  nehrin birden yatağını deđiŐtirerek bizim içli, kırılğan denizimize doğru akmasını sağlar. Olmadı, başka denizlerin suyunu tankerlere yükleyerek bizimkine dolduruverir. Bir de havai fiŐekler ve nl Őarkıcılarla bir Őenlik düzenledi mi... Olmayacak Şey değil.

Bir de Őunu umut ediyorum gizli gizli. Belki bir gün Ankaralı bir Şair, denizimiz için güzel bir Őiir yazar.

AH

Babaannemin çileli bir hayat geçirdiği söylenirdi. Gençliğindeki huysuzlukları iki gelini tarafından hâlâ anlatılan Zehra Hanım, belki de bu yüzden şimdi iyiden iyiye asık suratlı, sevimsiz, düşünceli bir ihtiyar olup çıkmış, ev ahaliyle her daim küs bir hal içinde yaşar gider olmuştu.

Küçük oğlu Ali'yi pek sevmez, büyüğü –yani babam– Yaşar'a ise eşi benzeri az bulunur bir sevgi beslerdi. Uzak bir kentte, yaşlı kocası ve dört çocuğuyla yaşayan halam Fatma ise neredeyse gözünde hiç yoktu.

Her gün sokağa bakan camın önüne konulmuş divana oturur, ardı ardına iki sigara tütürürdü. Bu “iki sigara”nın ağrılarını uyuşturduğunu söyler dururdu. Fakat gelinler temkinliydi çünkü bir keresinde babaannem elinde sigarasıyla divanda uyuyakalmış ve neredeyse bütün evi yakıyormuş. İşte bu yüzden babaanneme gözcülük yapmak üzere beni başına dikerlerdi.

Sigaradan daha o yaşlarımda hoşlanıyordum. Babaannem günün birinde bir tane de bana ikram etse hiç düşünmeden, zevkle tellendirirdim. Sigarada makûs talih, kahpe feleğe, çivisi çıkmış dünyaya uyan bir şeyler vardı. Gam yüklüydü bir kere. İçli içli yanar, tüter, kimseye derdini söylemezdi. Tükenir giderdi yanarak. Ölürdü dudaklarda.

Babaannemi çok severdim. Bütün huysuzluklarına, karamsarlığına, nobranlığına rağmen. Ve sanırım o da bana karşı benzer hisler içindeydi. Bunun sebebi, yüreğinde yatan derin bir suçluluk duygusu olmalıydı. Çünkü annemin bana hamile kaldığını öğrenince ev ahalisine küsmüş, bavulunu toplamış ve terk-i diyar etmeye yeltenmiş. “Bu çocuk alınacak!” diye de ayak diremiş. Babam ayaklarına kapanmış da zor vazgeçirmiş. “Bu yaşta çocuk yapmaya utanmıyor musunuz!” diye bağırmış evler dolusu. Oysaki bunu söylediğinde annem otuz iki, babamsa kırklı yaşlardaymış; biri on dört, diğeri on iki yaşında iki de çocukları varmış. Babaannem huysuzluklarını sürdürmüş ve çare, memleketten gelen yegende aranmış. Ayhan Abi, babaannemin en sevdiği yegeniymiş; lise müdürü, aydın bir adammış ve benim dünyaya gelmem konusunda oturup saatlerce konuşarak teyzesini ikna etmeyi başarmış. Sonra ben doğmuşum, babaannem aylarca yüzüme bakmamış. Fakat sonradan o kadar sevmiş olacak ki, beni yanından ayırmaz olmuş.

Sanki gizli bir bağ vardı aramızda, babaannem beni istememesinin bedelini doğumumdan iki yıl sonra çok sevdiği oğlunu kaybetmekle ödediğini düşünüyor ve bu büyük günahın kefareti de beni çok sevmekte buluyordu besbelli.

Fakat babamın ölümüyle evdeki sultanlığı da bitmişti. Derin bir yalnızlık ve kimsesizlik hissediyor olmalıydı. Babamın adını anmamakla beraber, amcama duyduğu hoşgörüsüzlük katbekat artmıştı. Amcam da ona karşı alaycı ve vurdumduymaz davranıyor, “ana” kelimesini zoraki söylüyor, karısıyla bir olup annesini çekiştiriyordu.

Ardından fısır fısır konuşarak, kimi kez alaycı gülüşlerini gizleyemeyen eltiler de –biri annem olmasına rağmen– canımı fena halde sıkardı. Eltiler ona yağsız tuzsuz

perhiz yemekleri yapmaktan, günde üç kez taze sıkılmış kan portakalı içirmekten, saçlarını ve tırnaklarını kesmekten, sırtını keselemekten, çamaşırlarını elde sabun tozuyla yıkamaktan bıkmışlardı. Üstelik bunu neredeyse yirmi yıldır yapmak canlarına tak ettirmişti. Şimdi, geçmişin intikamını alırcasına ona kötü davranıyor, sözünü dinlemiyor, ağız dolusu laf sayıp döküyor ve babaanne mi açıkça alaya alıyorlardı.

“Tek isteğim ölmek,” demişti bir keresinde avucuna aldığı pembe, sarı, yeşil haplara bakarken. Sonra bir bardak suyla hepsini yutup bardağı elime tutuşturmuştu. Aslında ölmek filan istemiyordu, yaşadığı hayatı öldürmekti niyeti. Bunu da kendisi ölmeden nasıl yapacağını bilemiyordu. Hayatını karşısındaki divanda oturur bulsa, hiç düşünmez çökerdi boğazına. Fakat o ve hayatı ayrılmaz bir bütündü ki, bunu anlamıyor, anlamadıkça da öfkeleniyordu.

Yengem olacak kadın mahsustan yanlı ş haplar veriyordu ona. Annemle gülüşüyorlardı bazen. İki sarı, bir kırmızı, iki pembe hapi döküveriyordu babaannemin avucuna. “Aman, fark etmez onun için,” diyordu yengem mutfakta. “Günde leblebi yer gibi yirmi tane hap içiyor.” Bazen annem, “Yapma allasen, doktor sırayla verdi onları,” dese de omuz silkerek işine devam ediyordu. Yengem, suları foşur foşur açarak yalap şalap yıkıyordu bulaşıkları, annem onun temizliğini beğenmediğini söylüyordu. Yemek yaptığı kaşıkları yaladığını da söylüyordu ablama, içi bulanarak. Yengem duyurmak için mahsustan yüksek sesle söyleniyordu: “Ben evlendiğimden beri kalp hastası, kalbi batsın. Bak dağ gibi oğlu öldü de o yaşıyor. Yaşamaması batsın onun!” Sonra iki koca bardak şekeri hoşafın içine boca ediyor, kuru üzümmler yumuşasın diye ateşin üstüne bırakıyordu. Annem küçük mutfak masasında salata için domatesleri, soğanları doğrarken,

çubuk makarnaları çat çat kırarak –sanki babaannemin bacaklarını kollarını kırarmış gibi– kaynayan tencereye atıp karıştırıyordu.

Mutfaktaki hareketlilikten çabuk sıkılıp yeniden babaannemin yanına dönüyordum. İki koca silindire benzeyen şişmiş bacaklarını divana uzatmış, eli başında soakağı izliyor oluyordu bazen. Bazen uyuklamış oluyordu ki, sessizce geceleri ablamın yatağı olan karşısındaki divana oturuyordum. Bazen de ev sahibi Hacı Teyze'nin bahçeye indiğini görüp onunla zoraki laflıyordu. Babaannem Hacı Teyze'den de hoşlanmıyordu. Bütün apartmanın tek sahibi olması, binanın ilk iki katı hariç diğer katlarında kardeş, yeğen ve torunlarını oturtması, kırk yıl önce içgüveysi olarak yanına aldığı damadını her türlü işinde köle gibi kullanması, gereksiz kibri ve babaanneme açıkça tepeden bakması içini acıtıyor olmalıydı. Doksan dokuzluk tespihini parmaklarının ucunda çevirip ya sabır dilerdi onu gördüğünde. Hacı Teyze ara sıra kızıyla birlikte babaannemi ziyarete gelir ve her defasında da üç kez hacca gittiğini gururla anlatır, rabbi ömür verirse bir üç kere daha gitmek istediğini söylerdi. Amcamın karısı ve annem abartılı bir saygı gösterirlerdi ona. Sanki ilk defa dinledikleri bir hikâyeymiş gibi, Hacı Teyze'nin kötücül, büzük dudaklarına yaklaşıtırlardı başlarını. Tülbendinden çıkan kınalı saçlarını okşayacak gibi eğilirlerdi yüzüne. Babaannem sessiz fakat ümitsiz gözlerle izlerdi onu, ihtimal; delice kıskanır fakat belli etmemeye çalışırdı. Çünkü Hacı Teyze cennete gitmeyi çoktan garantilemiş biriydi, babaannemin öteki dünyadaki durumu ise gayet belirsizdi. Beni kucağına çağırırdı sık sık, avuntusuymuşum gibi; saçlarımı okşardı. Arkama saklanırdı da sanki, kendini beğenmiş ev sahibimizin yıldırım gibi çarpan bakışlarından, küçümseyici tavırlarından, iğneleyici sözlerinden benimle korunmaya çalışırdı.

Ben amcamın karısıyla birlikte annemi de fazla sevmemiş olmuştum gitgide. Onları acımasız buluyor, babaannemi hiçe saydıkları, alaya aldıkları, durmaksızın incittikleri için onlardan nefret ediyordum.

Bir keresinde anneme söyledim bunu.

“Ya,” dedi sinsice gülümseyerek. “Senin doğmanı istemeyen babaanneni çok seviyorsun demek... Onun, gençliğimizde bize neler yaptığını bir bilsen...”

Bilmek istemiyordum işte, babaannem sevdiğim biriydi, o kadar! Annemin “gençliğimiz” dediği şey, bir bakıma babaannemin de gençliği değil miydi? Tüklenen sadece annemin güzel zamanları mıydı yani? Daha fazlasını duymak istemeyerek yeniden onun odasına dönüyor, divanın ucuna oturuyordum. Saçlarımı okşuyordu, eğilip kol altlarımdan tutarak beni yanına çekiyordu. Başımı göğsüne gömüyor, bazen hiç sebep yokken ağlamak istiyordum. Büyütülüp çerçevelenerek duvara asılmış fotoğrafında babam, gülümseyerek bize bakıyordu. Bizi ve sevgimizi onaylıyordu.

Babaannem mırıl mırıl konuşuyordu ben göğsüne yaslanmışken:

“Sidikli,” diyordu Hacı Teyze için. “Oturduğu yerde altına işer de utanmaz. Kızı da damadı da gocunmaz, temizler. Eh, parası var ya... Evlerine girilmez kokudan, o sidikli kıcıyla gitmiş hacca da utanmadan anlatıyor. Elllerinden kabuklu yumurta yenmez, bardakları bile kollar. Su isteyip de içemezsin...”

“Ben bile altımı ıslatmıyorum babane!” diyordum.

Yüzünde ansızın açılan gülümseyiş hoşuma gidiyordu. “Seni gidi seni!” diye bağrına basıyordu beni.

Annem terliklerini sürüyerek tepsiye koyduğu yemeklerle geliyordu mutfaktan.

“Anne, portakal suyunu da sıktım. İlaçların da burada...”

Annemin yüzüne güvenmezlikle bakıyordum, babaannemin gecedен ıslatılmış peynirleri gibi oluyordu yüzü. Tatsız tuzsuz...

Geceleri onun yanında yatarken, annemin kırmızı başlıklı kız masalındaki kurt olduğunu düşünerek korkuyordum. Anne kılığına girmiş bir kurt. Çocukluk böyledir işte. Asla tarafsız olamazsınız. Babaannemin çileli yaşamı anneminkinin önüne geçiyor ve gönlümdeki biricikliğini koruyordu. Ben kederli bulduğum şeyleri seviyordum daha o yaşta. Bu durumda annemi ve acılarını düşünecek halde de olamıyordum. Hem boya sarısıydı annemin saçları. Nasıl kederli olabilirdi ki?

Başka şeyler de anlatıyordu babaannem. Tuhaf masallar gibi, gerçek olduğuna bir türlü inanmadığım garip mi garip hikâyeler.

Babaannem üç çocuklu genç bir gelinken dedem köyde bir adamla tartışmış ve adamı tokatlayarak yere yıkmış. Öyle güçlü kuvvetli bir adammış ki, kendi gücünden emin olarak adamı öldürdüğüne ikna olmuş. Koşarak eve gelip, “Bir cana kıydım. Jandarmalar beni yakalayacak,” demiş babaanneme dehşet içinde ve arkasına bile bakmadan evden kaçmış o gün. Kaçış o kaçış. İki buçuk yıl kayıplara karışmış, ne gören ne duyan ne bilen olmuş. Yalnız köyde bir rivayet dolaşmış, dedemin dağlarda saklandığına dair. Tokatladığı adamsa hafif bir baygınlık geçirip on dakika sonra ayağa kalkmış meğer.

Babaannem dedemin yokluğunda öyle fukaralık çekmiş ki çocuklarını doyurmak için tavada erittiği mumun yağında un kavurup yedirirmiş. Konu komşu şeker veriyse az biraz da ondan katarmış içine bazen. İki buçuk yılın sonunda dedem bir gün evine dönüvermiş, saç sakal birbirine karışmış, o güçlü kuvvetli adam gitmiş, yerine sanki incecik, sıskacık bir oğlan çocuğu gelmiş. Babaannem yadırgamış, yabancılarmış kocasını, kocası da

ne onunla ne de çocuklarıyla konuşmuş; sevmemiş, ilgilenmemiş. Bir köşede sessiz sessiz oturur, sonra gider uyurmuş. İşi gücü de boşlamış, yoksulluk artarak devam etmiş. Böyle böyle bir yıl ya da biraz daha fazla beraber kalmışlar. Sonunda da evinin kapısının önünde yıkılıp ölüvermiş dedem. Sanki yıllar önce attığı tokat kendisine şiddetle geri dönmüş gibi.

“Bunca yıl oldu, dönen benim kocam mıydı, hâlâ bilemedim,” derdi babaannem. Bir yabancıyla bir yılı aşkın bir zaman aynı evde yaşamının endişesiyle karışırdı aklı, o zamanı düşündükçe hâlâ korkardı. Gelenin dedem değil, cin taifesinden biri olduğundan şüphelenir, ben ürkemeyeyim diye söylemezdi belki de.

Ben bu garip hikâyeyi her duyduğumda sanki annem, annem değilmiş gibi, duvardaki fotoğraftan bize gülümseyen babam, babam değilmiş gibi, bu ev bizim evimiz değilmiş gibi, bu hayat bizim hayatımız değilmiş gibi olur, içime çöken üzüntünün sebebini bilemez, huzursuzlanırdım. Göz gözü görmez bir sisin içine girmiş gibi olurdum her defasında, yönümü bulamazdım. Sadece dağları düşünerek geçirirdim üzüntümü. O zaman sis dağılırdı yavaştan. Yemyeşil ormanları, mis gibi havasıyla başı bulutlarda güzelim dağlar. Sadece onlar gerçek olmalıydı.

Bir gün annem haftada üç gün devam ettiği biçki dikiş kursuna gittiğinde evde amcamın karısı, babaannem ve ben yalnız kalmıştık. Öğle yemeği zamanıydı, birazdan amcam ve üniversitede okuyan küçük oğlu da gelir, hep beraber sofraya oturulurdu. Yengem mutfakta hararetle yemek hazırlamaya girişmişti. Mutfağın kapısında durup bir süre onu ve telaşlı hareketlerini izledim. Küçük bir tasa babaannemin tuzsuz çorbasından ayırıp içine tükürdü, tezgâhın üzerine koydu. Büyük tenceredeki çorbaya da bolcana tuz atıp karıştırarak yanan ocağın üzerine oturttu. Ürküp çekilerek geceleri amcamın iki oğlunun

yattığı salona gittim. İçim huzursuzdu, ne oturabiliyor ne de ayakta durabiliyordum. Babaannemin yanına da gide-miyordum. İçimi bir suçluluk duygusu kaplamıştı.

Az sonra yengem, terlemiş başını tülbendiyle kuru-layarak odasına girdi, sanırım üzerindeki elbiseyi değiştirecekti. Babaannemin usul usul mutfaktan yana seğirtti-ğini görüp kalbim hafiften çarparak sessizce peşinden gittim.

Babaannem uzun boyuyla mutfağın ortasında dur-muş, bir şey düşünür gibiydi. Yavaşça tezgâha giderek yemeklere baktı, bardağa titreyen elleriyle su koydu sü-rahiden, cebinden iki ilaç çıkarıp aceleyle yuttu. Büyük tencerenin kapağını kaldırıp kepçeyle karıştırdı şöyle bir, bulaşıklığın üzerindeki raftan çukur tabağı yavaşça aldı, iki kepçe çorba koydu tabağa, onu bir kenara bıraktı. Bir an arkasına döner gibi olduğunda duvarın girintisine sak-landım. Sonra ürkekçe yeniden uzattım başımı. Babaan-nem büyük tencerenin içine iki kez tükürdü ve kepçeyle bir güzel karıştırdı.

Yengem koşar adım geldi odasından:

“Anne bir çekil otur köşene allasen, ayakaltında do-laşma. Getirecem işte aşını, çok mu acıktın yine?”

“Yok,” dedi babaannem. “Kız acıkmış, bekleyeme-miş de çorbasını koyuverdim.”

“Anne sen karışma, mutfağıma da girme yav... Az son-ra hep birlikte yiyecez işte. Bekleyememiş mi oncacık?”

Babaannem beni gördü, gülümsedi. “Gel odama gi-delim de çorbanı içireyim...”

Peşinden gittim uslu uslu, divanın kenarına otur-dum. Babaannem kaşık kaşık ağzıma veriyordu çorba-dan, zevkle yudumluyordum, babam duvardaki fotoğ-raftan bize gülümsüyordu.

Seviyordum babaannemi ben, ona sonsuzca güveni-yordum.

Bu hikâyeleri bana yazdıran sadece efsunlu bahar havası değildir sanırım. Kime sorsanız aşk hakkında söyleyecek az çok bir şeyi vardır. Kış ya da yaz, bahar ya da sonbahar, fark etmez. Kimi karşıdır ona kimi de tarafında yer alır. Genelde tarifler, aşkın kalbimize doğru bildik bir yolculuk yaptığı ve bir süre sonra da bu yolculuğunu noktaladığı üzerine. Ben de bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum pek. Bu hikâyeleri yazma fikri başta kolay gözükmüştü ama nasıl da zor olduğu sonradan anlaşıldı.

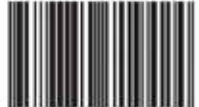
Sibel K. Türker güçlü kalemle bu kez *Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu*'nun haritasını çiziyor. Hepsi birbirinden vurucu on dört öykülük bu büyülü coğrafyada, okuyucunun yolu kimi zaman boz-kır ortasında unutulmuş iç denizlere düşerken kimi zaman boş evlerin hayaletleriyle, rüya kaçakçılarıyla kesişiyor. *Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu*, Sibel K. Türker'in gerçek ile gerçeküstü arasında iz sürdüğü, es geçilmemesi gereken bir kitap.

Kapak resmi: Boris Grigoryev

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3742-4

9 789750 719424